

Міністерство освіти і науки України; Національне агентство з питань державної служби; Державне агентство водних ресурсів України; Національний університет водного господарства та природокористування; Академія митної служби України; Академія муніципального управління; Державний вищий навчальний заклад «Донецький національний технічний університет»; Державний вищий навчальний заклад «Запорізький національний університет»; Дніпропетровська державна фінансова академія; Дніпропетровський національний університет ім. О. Гончара; Інститут суспільства Київського університету ім. Бориса Грінченка; Луганський національний університет ім. Т.Г. Шевченка; Львівський регіональний інститут державного управління; Маріупольський державний університет; Національний університет «Одеська юридична академія»; Національний університет водних біоресурсів і природокористування України; Полтавський національний технічний університет ім. Ю. Кондратюка; Східноукраїнський національний університет ім. В. Даля; Херсонський національний технічний університет; Хмельницький університет управління та права; Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького; Чернігівський національний технічний університет; Берлінський технічний університет (Німеччина); Вища школа Євро регіональної економіки ім. Альфіде де Гаспарі в Юзефові (Польща); Грузинський технічний університет (Грузія); Державна вища професійна школа в Хелмі (Польща); Жешувська Політехніка (Польща); Технічний університет Варна, Університет «Велика Греція» Катандзаро (Італія); Краківська академія ім. А.Ф. Моджевського (Польща); Свентокшиський технічний університет в Кельці (Польща); Технічний університет (Кошице, Польща); Університет ім. Марії Кюрі-Склодовської (Польща); Університет прикладних наук ім. Я. Кодолані (Угорщина); Рівненська обласна державна адміністрація; Рівненська обласна рада; Управління державної служби головного управління державної служби України в Рівненській області; Рівненська міська рада

**II Міжнародна
науково-практична конференція
ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ
І МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ:
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ**

Збірник тез

24-25 квітня 2014 року

м. Рівне

Савіна Н. Б., д.е.н., проф. кафедри трудових ресурсів і підприємництва (Національний університет водного господарства та природокористування, м. Рівне)

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ІНСТИТУЦІЙНИЙ МЕХАНІЗМ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЯМИ У ЕКОНОМІКУ КРАЇНИ

Функціонування економіки країни в цілому в умовах загальної глобалізації зв'язків та взаємовідносин повинно ґрунтується на використанні дієвих механізмів, завдяки яким формується система управління економічною системою з урахуванням особливостей взаємодії її складових елементів. Саме завдяки сформованому механізму в системі забезпечується вплив суб'єктів управління на об'єкт. Залежно від того, які цілі ставляться до конкретного механізму управління, він може формуватись як комплексний механізм, або в розрізі окремих складових, зокрема економічного, організаційного, інституційного механізмів.

Інституційний компонент механізму узгоджує діяльність інституційних елементів, які представляють суб'єкти державної політики в сфері формування та розвитку економічних систем, а саме суб'єкти державного управління, органи та посадові особи місцевого самоврядування, учасники економіки різних форм власності та організаційно-правових форм господарювання.

Організаційний механізм управління інвестуванням у економічні системи призначений організувати процеси що стосуються формування органів управління та розподілу компетенцій між ними. Це дозволяє організувати діяльність та забезпечити практичну реалізацію інвестування у економічну систему з урахуванням життєвого циклу систем управління де наголос необхідно зробити на етап передінвестиційних досліджень, етап інвестування і реалізації проекту.

Саме правильно налагоджений організаційно-інституційний механізм є передумовою прийняття адекватних управлінських рішень як на національному рівні, так й на рівні окремої системи макрорівня та створює можливості:

- узгодження рішень з попередньо прийнятими;
- ідентифікації вихідного стану об'єкта управління та можливості моделювання прогнозованого стану;

- оптимізації термінів підготовки, прийняття рішень та передачі їх на виконання;
- збереження поставленої мети за усіма ієрархічними рівнями в процесі передачі управлінського рішення;
- ефективної роботи механізму оцінки виконання рішень.

В Україні у структурі державної виконавчої влади на сьогодні існує 18 міністерств, 24 служби, 15 агентств, 11 інспекцій, 5 центральних органів виконавчої влади зі спеціальним статусом, 5 національних комісій та інших органів виконавчої влади кожен з яких прямо чи опосередковано, в більшій чи меншій мірі дотичний до економічної діяльності. Така значна кількість ідентифікованих інституційних структур вимагає чіткої організації та узгодження цілей, правового забезпечення, організаційного інструментарію їх діяльності, що дасть можливість впливати на об'єкт управління для досягнення стратегічних цілей шляхом продуктивного використання наявних ресурсів.

Дослідження виконуваних функцій міністерствами, відомствами Кабінету Міністрів України дозволило встановити перелік найважливіших з них, які мають безпосереднє відношення до створення та функціонування економічної системи країни. До таких відомств віднесено: Міністерства економічного розвитку і торгівлі України; Міністерства аграрної політики та продовольства України; Міністерства екології та природних ресурсів України; Міністерства енергетики та вугільної промисловості України; Міністерства інфраструктури України; Міністерства оборони України; Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України; Міністерства фінансів України.

Однак, слід звернути увагу на те, що ні одне з них не несе комплексної відповідальності за прийняті рішення. Така децентралізація функцій щодо створення логістичної системи країни вимагає механізму координування відповідної діяльності перерахованих структур щодо створення конкурентоспроможної економічної системи та створення постійно діючої Міжвідомчої комісії стратегічного розвитку логістичної системи країни, як важливої складової економічної системи. До складу Міжвідомчої комісії, окрім представників (заступників міністрів) перерахованих міністерств, мають бути включені представники державних служб, зокрема, державної авіаційної служби, служби геології та надр України, державної служби України з надзвичайних ситуацій, а також державних агентств автомобільних доріг, екологічних інвестицій України, агентства з енергоефективності та енергозбереження України, агентства з інвестицій та управління національними проектами України.

Основним функціональним призначенням створеної Міжвідомчої комісії стратегічного розвитку логістичної системи країни стане організація процесу обґрунтування схеми розміщення логістичних центрів у взаємозв'язку з стратегічними проектами розвитку транспортної системи країни, морських

портів, прикордонних переходів тощо. При цьому рекомендовано делегувати право ініціативи інвестицій у логістичні центри регіональним органам влади. Враховуючи функціональне призначення Міжвідомчої комісії її дії будуть забезпечувати фазу стратегічного аналізу і фазу прийняття стратегічних рішень щодо управління інвестуванням у логістичні системи країни.

Фазу реалізації стратегічних рішень (процес інвестування) повинна забезпечити така інституційна складова, як центр інвестицій, який виступає як елемент контролінгу логістичної діяльності. Залежно від масштабності поставлених завдань при створенні центру інвестицій можливо утворення окремих осередків.

Узагальнюючи наведене необхідно зауважити, що у складі організаційно-інституційного механізму управління інвестуванням у логістичну систему країни пропонується до створення Міжвідомча комісія відповідає за стратегічні питання розвитку логістичної системи країни, в той час, як центр інвестицій призначений для вирішення тактичних і операційних питань та прийняття відповідних управлінських рішень.

Впровадження технологій формування управлінських рішень в інвестуванні логістичних систем вимагає застосування аналітичної основи прийняття управлінських рішень, моделювання процесів інвестування та адаптації до умов як внутрішнього, так і зовнішнього середовища. При цьому детермінанти економічного та організаційно-інституційного механізму стають важливим інструментом прийняття управлінських рішень з позицій оцінювання прибутку і ризику.